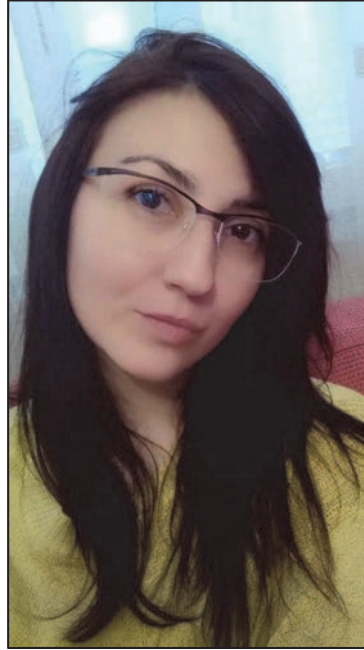

ДАРКА ХЕРБЕЗ е сръбска поетеса от Босна и Херцеговина и преподавателка по сръбски език към Катедрата по славистика в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“. Завършила е сръбска филология във Филологическия университет на Университета на Баня Лука, където понастоящем е докторант.

Авторка е на стихосбирката *Дъщерята на Аполон (Аполонова кћи, 2008)*. Носителка е на множество поетически награди от международни фестивали, сред които „Фестивал на поезията за млади автори“ (Върбас), „Мелнишки вечери на поезията“ (Мелник) и др. Публикува в редица сръбски литературни списания и антологии, представящи най-новата сръбска поезия: *Извън кутията (Ван кутије, 2009)*, *Дани од снова (Дни от мечти, 2011)*, *Следи в пясъка (Трагови у песку, 2012)* и др. Нейни стихотворения са представени в бр. 16 на сп. „Славянски диалози“ за 2015 г. в превод на Блажо Николич и Гергана Иванова.

ТИ

И мирис бескрајног давања,
и горак укус немоћи,
и обрuch тихе борбе,
и свака бора на челу.
И даљина, та подмукла даљина.
И вријеме
којег је увијек премало.
И снага, и слабост,
и крик, и тиховање.
И љубав,
увијек љубав.
И ријечи је увијек премало.

ТИ

И ароматът на неизчерпаемото даване,
и горчивият вкус на безсилието,
и примката на тихите стълкновения,
и всяка бръчица по челото.
И разстоянието, ех, коварното разстояние.
И времето,
което никога не е достатъчно.
И силата, и слабостта,
и крясъкът, и умълчаването.
И любовта,
неизменно любовта.
И вечно недостигащите думи..

* * *

Нисам ни мислила да ћу те задржати.
 Лијепе ствари се најтеже сачувају.
 Нисам ни мислила да ћу те задржати.
 А можда и ниси толико лијеп.
 Нисам ни хтјела да те пустим у ову пјесму.
 А откуд онда у њој цијелој?
 Нисам хтјела чак ни да пишем.
 А зашто ме нервира оловка која престаје да ради?
 Нисам те ни тражила.
 Мисао је нашла мене.
 Ко ми брже измиче – она или ти?
 Нисам ни мислила да ћу те задржати.

СНОХВАТИЦА

Појавио си се као снови
 Ниоткуда
 Исувише лагано прошетао по зидовима једне душе
 Нечујно
 Без дозволе и питања
 Дошао и нестао
 А можда те није ни било
 Можда ми се само причинило

ДЕЦЕМБАРСКА

Можда је могло и боље.
 Можда је и било времена.
 Можда није само даљина,
 можда је постојала жеља.
 Можда смо могли имати парк
 или прве зимске пахуље.
 Можда нисмо само обојили сивило накратко.
 Можда смо на прољеће могли удахнути неку планину
 или неке љетне вечери отићи само у кино.
 Јесен намјерно не спомињем, нарочито октобар.
 Можда је могло и више,
 можда је и било времена.
 Ипак...
 Не бих се усудила рећи да нас није ни било.

* * *

Не съм си и помисляла, че ще те задържа.
 Хубавите неща се опазват най-трудно.
 Не съм си и помисляла, че ще те задържа.
 А може би дори не си чак толкова хубав.
 Не ми се щеше да те пускам в тези стихове.
 А как тогава в тях се озова?
 Дори не ми се искаше да пиша.
 А защо ли ме вбесява прекъсващата химикалка?
 Не съм те търсила.
 Мисълта намери мен.
 Кой ми се изплъзва по-успешно – тя ли, ти ли?
 Не съм си и помисляла, че ще те задържа.

СЪНОВИДЕНИЕ

Ти изскочи като сън
 От нищото
 Някак бавно, бавничко обходи огражденията на душата
 На пръсти
 Без разрешение и без въпроси
 Дойде и изчезна
 А е възможно и да не те е имало
 Може само да ми се е сторило

ДЕКЕМВРИЙСКО

Сякаш можеше и по-добре.
 Сякаш имаше и време.
 Сякаш не е и до разстоянието,
 сякаш трепкаше желание.
 Сякаш можехме да се сдобием с парк
 или с първите снежинки зиме.
 Сякаш не обагрихме само за кратко цялата сивота.
 Сякаш напролет бихме могли да вдишаме планината
 или пък някоя лятна вечер да отидем на кино.
 Есента умишлено не споменавам,
 още повече – октомври.
 И въпреки това...
 Не бих се решила да кажа, че дори не ни е имало.